

Πα

Αριθμός *593* /2011
(Γεν.Ειδ. 1965/1027/2010)

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Χριστίνα Τζιμα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στην Κατερίνη, την 7^η Απριλίου 2011, για να δικάσει την υπόθεση, στην οποία διάδικοι είναι:

ΑΙΤΟΥΝΤΕΣ: 1)Ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2)ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 3)η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, για τους οποίους παραστάθηκε ο πληρεξούσιος δικηγόρος Χαράλαμπος Καραμανίδης.

ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Η Ετερόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία «
», που εδρεύει στο
Ανατολικού Ολύμπου και εκπροσωπείται νόμιμα, για την οποία παραστάθηκαν οι πληρεξούσιοι δικηγόροι Στυλιανή Βαλάνη του Δ.Σ. Θεσσαλονίκης και Χρήστος Ζουμπουλίδης του Δ.Σ. Κατερίνης.

Οι αιτούντες, με την από 19-7-2010 αίτησή τους, που απευθύνουν προς το Δικαστήριο τούτο (αριθ.έκθ.κατάθ. 1965/1027/2010), ζητούν τα όσα αναφέρονται σ' αυτή.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων αφού ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν.2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προμνησθέντος Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως των

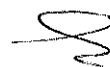
2^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 593 /2011 αποφ. Ασφαλ. μέτρων Μον. Πρωτ. Κατερίνης

δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν.2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή [βλ. άρθρο 49 παρ. 1 εδάφ. γ' του Ν. 2121/1993, στο οποίο προστέθηκαν με την παρ. 2 του άρθρου 46 του Ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α 219/23-12-2010) οι λέξεις «ύστερα από αίτηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης»]. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχήν, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως περί της ευλόγου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη

διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Μ.Θ. Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276, ΠΠρΘεσ 3953/2008 αδημ., ΜΠρΘεσ 22795/2007, ΜΠρΘεσ 22794/2007, ΜΠρΘεσ 18762/2007 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την «πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της, όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από τον νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά,

αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν.2121/1993, οι αιτούντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1)Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν.2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από τον νόμο αυτόν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2)Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3)Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί.

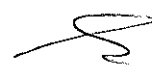

4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 § 1 εδ. γ' δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55§4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55§4 εδ. β' του Ν. 2121/1993). Και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49§1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10§§1,8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 §1 του Ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων

4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 593/2011 αποφ. Ασφαλ. μέτρων Μον. Πρωτ. Κατερίνης

συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντα συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλέπε σχετικά με τα προεκτεθέντα την εισηγητική έκθεση του Ν. 2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιο της, Δ. Καλλινίκου ό.π., αριθ. 207, σελ. 268 και αριθ. 211, σελ. 276, Σ. Μαθθία «Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου» έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη «Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών», έκδοση 1990, σελ. 13 επ., του ιδίου «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» ΕΛΛΔνη 33. 485 επ., ΕφΑΘ 6252/2004 ΔΕΕ 2005, 425, ΠΠρΘεσ 3953/2008 ό.π.). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα (βλ. Μ.Θ.Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία σελ. 302-303). Πέραν τούτου όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο

επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5§2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΠΠρΘεσ 3953/2008 ό.π., ΜΠρΘεσ 29612/2006, ΜΠρΘεσ 35356/2005, ΜΠρΑθ 418/2004 αδημ.). Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί, ότι ήδη με την παρ. 3 του άρθρου 46 του Ν.3905/2010 (ΦΕΚ Α 219/23.12.2010) προστέθηκε μετά το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 55 του Ν. 2121/1993 νέα εδάφιο, που ορίζει ότι «εφόσον ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού ασκεί το δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παράγραφος 1 του παρόντος νόμου, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους». Περαιτέρω, ενόψει του ότι η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμεταλλεύσεως χωρίς την απαιτούμενη άδεια, οπότε εναπόκειται στο Δικαστήριο μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της ευλόγου αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό έχει πλέον αυτό την εξουσία, δικάζοντας κατά

5^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 593/2011 αποφ. Ασφαλ. μέτρων Μον. Πρωτ. Κατερίνης

τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαιτήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ. του ΚΠολΔ, εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις της διατάξεως 682 του ίδιου Κώδικα, δηλαδή συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικειμένου κινδύνου. Στο άρθρο 728 παρ. 1 ΚΠολΔ, ορίζονται περιοριστικά περιπτώσεις κατά τις οποίες επιτρέπεται στο Δικαστήριο να επιδικάσει προσωρινά ως ασφαλιστικό μέτρο, κάποια απαίτηση. Μεταξύ των άλλων προβλέπεται και κάθε περίπτωση που η προσωρινή επιδίκαση ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου (περ. ζ'). Με την ως άνω δε, διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 εδάφιο δ' του Ν. 2121/1993 προβλέπεται και περίπτωση προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής που προβλέπει η ουσιαστικού δικαίου διάταξη του πρώτου εδαφίου της παρ. 1 του παραπάνω άρθρου, με τις προϋποθέσεις βέβαια, της διατάξεως 682 του ΚΠολΔ. Η αντίθετη άποψη δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο Ν. 2121/93 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων του ΚΠολΔ, δεδομένου ότι πρόκειται εδώ περί γεγεννημένης απαιτήσεως, η οποία, μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων πληρωμής, είναι ορισμένη και, συνεπώς, συντρεχόντων και των, κατά τα άνω, νομίμων προς τούτο όρων, όπως διαγράφονται στη διάταξη του άρθρου 682 του ΚΠολΔ, είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων με τη μορφή της προσωρινής επιδίκασεως απαιτήσεως των άρθρων 728 επ. του ίδιου Κώδικα. Αυτό συνάγεται και από το ότι η διάταξη δεν ορίζει μόνο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αλλά και τους όρους πληρωμής αυτής. Άλλωστε, δεν θα είχε άλλο λόγο να θεσπισθεί η παραπάνω ρύθμιση, παρά μόνο για να ορίσει ρητά την προσωρινή καταβολή της εύλογης αμοιβής δεδομένου ότι προβλέπεται στη συνέχεια πως οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Η άποψη αυτή ενισχύεται και από το όλο πνεύμα των αντίστοιχων ρυθμίσεων του νόμου 2121/1993, που είναι η προστασία των ερμηνευτών ή εκτελεστών υλικών φορέων και τέτοια προστασία δεν θα αποτελούσε η αναγνώριση μόνο της ύπαρξης της απαίτησης. Το ποσό της κατά τα παραπάνω προσωρινής επιδίκασης δεν μπορεί να υπερβεί συνολικά το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, αφού η περίπτωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στις

εξαιρέσεις της παρ. 2 του άρθρου 729 ΚΠολΔ. Τέλος, κατά ρητή πρόβλεψη του προμνησθέντος Ν. 2121/1993 (άρθρο 56 παρ. 4), οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντιστοίχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, και δη, χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτελέσεώς τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών.

Στην προκειμένη περίπτωση με την υπό κρίση αίτηση, οι αιτούντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί κατά το άρθρο 54 επ. του προαναφερθέντος νόμου, ο μεν πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές, ο δε τρίτος για τις δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του εν λόγω νόμου, στη συνέχεια δε, η διανομή της στους δικαιούχους (μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς). Ότι συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο αμοιβολόγιο, το οποίο και (σύμφωνα με το αρθρ. 56 παρ. 3 του νόμου αυτού) γνωστοποίησαν στο κοινό, με την δημοσίευση του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, οι οποίοι με δημόσια εκτέλεση αυτών των υλικών φορέων στα καταστήματά τους εκμεταλλεύονται το εγγεγραμμένο σ' αυτούς μουσικό ρεπερτόριο σε διαπραγματεύσεις τόσο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής από τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου όσο και για τον τρόπο νόμιμης καταβολής της εισπράξεώς της. Ότι η καθ' ης εταιρία, η οποία διατηρεί στο

, επιχείρηση, που λειτουργεί ως μπαρ με το διακριτικό τίτλο «   », εμβαδού 80 τμ περίπου, χρησιμοποιεί δε, υλικούς φορείς με μουσικό ρεπερτόριο σε καθημερινή βάση κατά τις ώρες λειτουργίας της, προσκλήθηκε σε διαπραγμάτευση για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής, πλην όμως, αρνήθηκε να συμπράξει στον καθορισμό και την πληρωμή της, μολονότι η παρά το νόμο χρήση της μουσικής των μελών που εκπροσωπούν είναι απαραίτητη για την προσέλκυση της

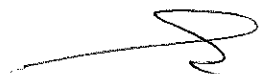
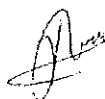
Α.α.

Σ

6^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 593 /2011 αποφ. Ασφαλ. μέτρων Μον. Πρωτ. Κατερίνης

Πελατείας του και πορίζεται όφελος από αυτήν (αυξάνοντας τα έσοδά της). Ότι κατά τα έτη 2007, 2008 και 2009 η ανωτέρω καθ' ης όλες τις ώρες λειτουργίας της, χρησιμοποίησε και χρησιμοποιεί σε καθημερινή βάση, υλικούς φορείς ήχου και εκμεταλλεύθηκε μουσικό ρεπερτόριο των μελών τους, με τα αναφερόμενα δειγματοληπτικά στην ίδια αίτηση μουσικά έργα, χωρίς να τους καταβάλει την εύλογη αμοιβή. Ότι η εύλογη αμοιβή τους (και για τις τρεις κατηγορίες), βάσει του προταθέντος αμοιολογίου τους σε σχέση με την επιφάνεια του καταστήματος της καθ' ης ανέρχεται στο ποσό των 3.000 ευρώ, επιπλέον ΦΠΑ 23% για κάθε έτος και το οποίο οφείλεται στους αιτούντες. Ενόψει αυτών, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση, ζητούν: α) να καθορισθεί το ύψος της ως άνω εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η καθ' ης μεταδίδοντας μουσικά έργα σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της σε καθημερινή βάση, στο ποσό των 3.000 ευρώ για το κάθε έτος και συνολικά 9.000 ευρώ, πλέον ΦΠΑ 23% (ήτοι 2.070 ευρώ), δηλαδή συνολικά 11.070 ευρώ, β) να καθορισθεί η εύλογη αμοιβή κατά τα αναφερόμενα στην αίτηση ποσοστά ανά κατηγορία εκπροσωπούμενη από αυτούς, ήτοι σε 50% για τους παραγωγούς, 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές, γ) να υποχρεωθεί η καθ' ης να καταβάλει το ήμισυ του ανωτέρω ποσού, ήτοι 5.535 ευρώ, δ) να υποχρεωθεί η καθ' ης να τους παραδώσει τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά τα ανωτέρω έτη και να συνεχίσει ανά δεκαπενθήμερο να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί και ε) να καταδικασθεί η καθ' ης στη δικαστική τους δαπάνη ύψους 500 ευρώ, η οποία καλύπτει «έξοδα συντάξεως και κοινοποίησεως αιτήσεως, έξοδα για αμοιβές εισπρακτόρων για την κοινοποίηση των σχετικών εγγράφων προς αυτούς κ.λ.π. στα οποία οι αιτούντες αναγκάστηκαν να υποβληθούν λόγω άρνησης της καθ' ης να προσκομίσει τα οικονομικά της στοιχεία, τα οποία ήταν απαραίτητα για την κατάθεση και τη συζήτηση της παρούσας». Με το περιεχόμενο αυτό η αίτηση παραδεκτώς και αρμοδίως έχει εισαχθεί προς συζήτηση στο παρόν Δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρ. 686 επ. ΚΠολΔ, 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993), είναι αρκούντως ορισμένη,

περιέχουσα όλα τα στοιχεία για την κατά νόμο θεμελίωσή της και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 46, 47, 49, 54-58 του Ν. 2121/93, 2, 3, 4, 5, 7, 12 του Ν 2054/92, 682 επ., 728 παρ. 1ζ', 729 παρ. 2, 731 και 732 και 176 ΚΠολΔ, 901 επ ΑΚ, εκτός από το αίτημα των αιτούντων περί παραδόσεως εκ μέρους της καθ' ης καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου το οποίο θα χρησιμοποιεί και στο μέλλον και συγκεκριμένα κάθε δεκαπενθήμερο το οποίο είναι μη νόμιμο και απορριπτέο καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών τέτοιου καταλόγου σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του Ν 2121/93 έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου και προϋποθέτει συνεπώς την δημόσια εκτέλεση έργων, η εις στο μέλλον όμως, δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους της καθ' ης στο κατάστημά της είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο και συνεπώς, δεν έχει γεννηθεί υποχρέωση αυτής για παράδοση σχετικού καταλόγου ώστε να συντρέχει περίπτωση εξαναγκασμού της προς εκπλήρωσή της (ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ό.π.). Επομένως, το σχετικό αίτημα των αιτούντων είναι νόμιμο μόνο κατά το μέρος που αφορά την ήδη πραγματοποιηθείσα κατά τα έτη 2007, 2008 και 2009 χρήση μουσικών έργων εκ μέρους της καθ' ης. Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι, οι αιτούντες υποβάλλοντας αίτημα για καταδίκη της καθ' ης στην πληρωμή των δικαστικών τους εξόδων, ζητούν να προσδιορισθούν τα έξοδα αυτά, κατά τα προαναφερόμενα, στο ποσό των 500,00 ευρώ. Το αίτημά τους όμως να περιληφθεί στα δικαστικά τους έξοδα και «η αμοιβή των εισπρακτόρων τους», είναι μη νόμιμο και απορριπτέο καθόσον η αμοιβή αυτή ανάγονται στα λειτουργικά τους έξοδα και δεν αποτελεί αποδοτέο κατά το άρθρο 189 ΚΠολΔ έξοδο, περαιτέρω δε αυτοί δεν επισυνάπτουν στην δικογραφία κατάλογο των εξόδων τους και δεν προσδιορίζουν ειδικότερα, κατ' είδος και ποσό, τα επί μέρους κονδύλια που απαρτίζουν το αιτούμενο συνολικό ποσό των 500,00 ευρώ και συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ, το Δικαστήριο στην περίπτωση τυχόν επιδίκασης τέτοιων εξόδων θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σ' αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειες τους (βλ σχ. ΑΠ 1584/97 Δνη 39, 1284). Επομένως, η αίτηση, όπως παραπάνω κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων Ηλία Μανουσαρίδη (των αιτούντων) και Χριστίνας Βουζιότα (της καθ' ης) στο ακροατήριο του δικαστηρίου, τα έγγραφα τα οποία επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, τους ισχυρισμούς τους και όλη γενικά τη διαδικασία πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι αιτούντες, ως αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως, με αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν συσταθεί, α) ο πρώτος από τους Έλληνες μουσικούς (που αναφέρονται στην αίτηση) με τη νομική μορφή του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού και τον διακριτικό τίτλο "Απόλλων", β) ο δεύτερος από τους Έλληνες τραγουδιστές (που αναφέρονται στην αίτηση) με τη νομική μορφή του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού και τον διακριτικό τίτλο "Ερατώ" και γ) η τρίτη από τις εταιρίες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκων, κασετών, CD βιντεοκλίπς-οπτικοποιημένων μουσικών έργων που έχουν εγγραφεί επί υλικών φορέων (που αναφέρονται στην αίτηση) με τη νομική μορφή της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας και τον διακριτικό τίτλο "GRAMMO", λειτουργούν δε, νόμιμα με τις υπ' αριθμ. 11083/5.12.1997, 11089/5-12-1997 και 9528/22.2.1995 αντίστοιχες αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων που έχουν οι οργανισμοί αυτοί περιλαμβάνονται κατ' άρθρο 49 του Ν. 2121/1993, και η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες της εύλογης αμοιβής (όπως αυτή διαμορφώνεται και καθορίζεται από τον νόμο), η οποία καταβάλλεται υποχρεωτικά μόνο σ' αυτούς (αιτούντες), αλλά και η προβολή των σχετικών αξιώσεων για την καταβολή της αμοιβής αυτής. Στα πλαίσια αυτά συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο και (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ως άνω νόμου), γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΑΥΓΗ» (6-6-2003), «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003) και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2-5-2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Με βάση το αμοιβολόγιο που συμφώνησαν και συνέταξαν οι αιτούντες,

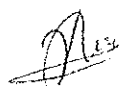
προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και όσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους (ενδεικτικά ντίσκο, κλάμπ, μπαρ κλπ), καθορίστηκε η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή εφάπαξ ετησίως, σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι, για επιχειρήσεις που λειτουργούν από 8-12 μήνες το χρόνο, για χώρους με επιφάνεια μέχρι 100 τμ, η αμοιβή ορίστηκε στο ποσό των 3.000 ευρώ, πλέον ΦΠΑ. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου (ψηφιακών δίσκων) είναι και η καθ' ης ετερόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία « », η οποία διατηρεί επιχείρηση-μπαρ, που λειτουργεί με το διακριτικό τίτλο « » στο , καθ' όλη τη διάρκεια του έτους. Η καθ' ης στο κατάστημά της, εμβαδού 70 τμ, χρησιμοποιεί καθημερινά μουσική, η οποία είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησης και δη, για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών. Η καθ' ης ισχυρίζεται ότι το κατάστημά της λειτουργεί ως καφετέρια και προς επίρρωση του ισχυρισμού της, επικαλείται ότι για την ως άνω επιχείρησή της έχει εκδοθεί άδεια ίδρυσης και λειτουργίας του καταστήματός της ως καφετέριας (βλ. την υπ' αριθ. πρωτ. 6274/30-5-2007 άδεια ίδρυσης και λειτουργίας καταστήματος του), της έχουν χορηγηθεί από τον ανωτέρω Δήμο άδειες χρήσεως και λειτουργίας μουσικών οργάνων για τα έτη 2008, 2009 και 2010, στις οποίες αναφέρεται το κατάστημά της ως καφετέρια και επιπλέον στα υπ' αριθμ. 052403/25-5-2007 και 052941/19-5-2008 τιμολόγια παροχής υπηρεσιών της Α.Ε.Π.Ι. και ειδικότερα στην ένδειξη «τύπος» της επιχείρησης αναγράφεται «καφετέρια». Όμως, από τα στοιχεία που τέθηκαν υπόψη του Δικαστηρίου, πιθανολογείται ότι το κατάστημα της καθ' ης η αίτηση λειτουργεί ως μπαρ, γεγονός που πιθανολογείται ιδίως από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα που εξετάσθηκε με την επιμέλεια των αιτούντων, ο οποίος με σαφήνεια κατέθεσε ότι η ως άνω επιχείρηση της καθ' ης η αίτηση, την οποία ο ίδιος και οι εισπράκτορες των αιτούντων έχουν επισκεφθεί αρκετές φορές σε διαφορετικές ώρες, λειτουργεί όχι ως καφετέρια, που αναγράφεται στην άδεια λειτουργίας της αλλά ως μπαρ, με δυνατή μουσική, όπως άλλωστε, λειτουργούν και άλλες 4-5 ίδιες επιχειρήσεις του κέντρου του Πλαταμώνα στην περιοχή της παραλίας. Σε χώρο του καταστήματος υπάρχει ειδικά

διαμορφωμένος χώρος με μηχανήματα (βλ. τις προσκομισθείσες φωτογραφίες), όπου τις μουσικές επιλογές οργανώνει άτομο ειδικό στη μουσική (ντι-τζέι), ενίοτε δε κατά το καλοκαίρι καλούνται διάσημοι ντι-τζέις (βλ. φωτοαντίγραφα διαφημιστικών αφισών), ώστε η προσέλευση θαμώνων να είναι μεγαλύτερη και η διασκέδασή τους καλύτερη, επιπλέον δε, το κατάστημα διαφημίζεται στο διαδίκτυο ως «

» και στα διάφορα έντυπα των διαφημίσεών του ως «bar». Όλα τα παραπάνω δεν αναιρέθηκαν από την κατάθεση της μάρτυρος που εξετάσθηκε με την επιμέλεια της καθ' ης η αίτηση, που κατέθεσε ότι είναι υπάλληλος του καταστήματος, λειτουργεί δε, αυτό μόνο το καλοκαίρι τα Χριστούγεννα και το Πάσχα, γεγονός το οποίο δεν πιθανολογήθηκε από οποιοδήποτε άλλο στοιχείο. Η καθ' ης η αίτηση διασκεδάζει και ψυχαγωγεί την πελατεία της με τη χρήση μουσικού ρεπερτορίου (αλλοδαπών καλλιτεχνών), προσελκυστικού πελατείας παράγοντα αυτής και απαραίτητου για την άσκηση του είδους της δραστηριότητάς της και την αύξηση των εσόδων της. Οι αιτούντες, μολοντί προσκάλεσαν την καθ' ης για υπογραφή συμφωνίας καθορισμού και καταβολής της ως άνω αμοιβής και παρόλο που η καθ' ης χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2007, 2008 και 2009 και χρησιμοποιεί επί καθημερινής βάσης και όλες τις ώρες λειτουργίας του καταστήματός του, καθ' όλο το έτος, το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση μουσικό ξένο ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια), των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών των αιτούντων, μέχρι και την κατάθεση της υπό κρίση αίτησης, αυτή δεν δέχθηκε να καταβάλει το ορισθέν κατά τα ως άνω ποσό εύλογης αμοιβής ούτε προσέφυγε στο Μονομελές Πρωτοδικείο για τον καθορισμό του και επιπλέον αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της, ως άνω, εύλογης αμοιβής. Αντίθετα η καθ' ης κατέβαλε κανονικά για τα έτη 2007 και 2008 τα πνευματικά δικαιώματα των δημιουργών των μουσικών έργων στην «Ελληνική Εταιρία προς προστασία της Πνευματικής Ιδιοκτησίας Α.Ε.», γνωστής ως ΑΕΠΙ, γεγονός από το οποίο συνάγεται αποδοχή του ότι χρησιμοποιούσε πράγματι συνεχώς μουσική στην προαναφερόμενη επιχείρησή της. Ενόψει των ανωτέρω, κρίνεται ότι το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής πρέπει να

οριστεί προσωρινά για την καθ' ης στο ποσό των 3.000 ευρώ + 690 ευρώ ΦΠΑ 23% 3.690 ευρώ, ετησίως και συνολικά για τα τρία έτη στο ποσό των 11.070 ευρώ (= 3.690 Χ 3). Το ποσό αυτό κατανέμεται κατά ποσοστό 50% στους μουσικούς και τραγουδιστές και κατά ποσοστό 50% στους παραγωγούς των υλικών φορέων (δισκογραφικές εταιρείες), όπου έχει εγγραφεί η καλλιτεχνική εισφορά. Το ποσοστό 50% που αντιστοιχεί στους μουσικούς και τραγουδιστές, σύμφωνα με απόφαση των οργάνων των οργανισμών τους και σύμφωνα με τον νόμο (άρθρ. 49 § 3 του Ν. 2121/1993) κατανέμεται κατά ποσοστό 25% στην κατηγορία των δικαιούχων του πρώτου αιτούντος και κατά ποσοστό 25% στην κατηγορία των δικαιούχων του δεύτερου αιτούντος. Περαιτέρω, για να διαταχθεί το ασφαλιστικό μέτρο της προσωρινής επιδίκασης χρηματικής απαιτήσεως πρέπει, όπως κατ' αρχήν για κάθε ασφαλιστικό μέτρο, να συντρέχει η βασική νόμιμη προϋπόθεση (άρθρ. 682 παρ. 1α ΚΠολΔ) της επείγουσας περιπτώσεως, που στην παρούσα περίπτωση λόγω της φύσεως του ασφαλιστικού αυτού μέτρου αποβλέπει στη θεραπεία και συντήρηση του δικαιούχου ή των προσώπων που διατρέφονται από αυτόν, συνδέεται δε κατ' ανάγκην με την απορία του. Ως εκ τούτου αποκλείεται κατ' αρχήν η προσωρινή επιδίκαση σε εύπορο, αλλά επιβάλλεται για τον άπορο ή ενδεχομένως άνεργο (βλ. Τζίφρα, ΑσφΜ, 1980, σ. 242, ΜΠρΑΘ 6239/1972, ΑρχΝ ΚΓ.886, ΜΠρΝαυπλ 57/1984, Δ 18.526). Στην προκείμενη περίπτωση, πιθανολογείται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για προσωρινή επιδίκαση της απαιτήσεως και πρέπει το σχετικό αίτημα το οποίο, όπως προαναφέρθηκε, είναι νόμιμο, να γίνει δεκτό ως ουσία βάσιμο, αφού, και μεν πολλά από τα μέλη των τριών κατηγοριών δικαιούχων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών έχουν υψηλές αμοιβές από την επαγγελματική καλλιτεχνική ή επιχειρηματική δραστηριότητα, πολλά όμως, άλλα μέλη των κατηγοριών αυτών αποβλέπουν στο μοναδικό τους αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους. Τέλος, πιθανολογείται ότι για να είναι σε θέση οι αιτούντες να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους για ανάλογη με τη χρήση διανομή των αμοιβών που εισπράττουν στους δικαιούχους που αντιπροσωπεύουν, η καθ' ης οφείλει να παραδώσει στους αντιδίκους της, τους καταλόγους με τους τίτλους των μουσικών έργων που χρησιμοποίησε για το επίδικο χρονικό διάστημα. Μετά ταύτα, εφόσον, πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση

λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, συνιστάμενη στον κίνδυνο καθυστέρησης ή ματαιώσεως της εισπράξεως των απαιτήσεων των δικαιούχων, αλλά και στη διακινδύνευση λειτουργίας των αιτούντων ως οργανισμών από την έλλειψη των αναγκαίων εσόδων, πρέπει η αίτηση να γίνει εν μέρει δεκτή ως κατ' ουσίαν βάσιμη, όπως ορίζεται στο διατακτικό. Τέλος, μέρος της δικαστικής δαπάνης των αιτούντων πρέπει να επιβληθεί σε βάρος της καθ' ης (άρθρ. 178 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η καθ' ης μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της, που αναφέρεται στο σκεπτικό της παρούσας, κατά τη διάρκεια λειτουργίας του, για τα έτη 2007, 2008 και 2009, στο ποσό των τριών χιλιάδων εξακοσίων ενενήντα (3.690) ευρώ για το κάθε έτος και συνολικά στο ποσό των έντεκα χιλιάδων εβδομήντα (11.070) ευρώ.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% το 25% για τους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% για τους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες το ήμισυ της ως άνω εύλογης αμοιβής, δηλαδή το ποσό των πέντε χιλιάδων πεντακοσίων τριάντα πέντε (5.535) ευρώ, κατά τα προαναφερόμενα ποσοστά για τον καθένα από τους αιτούντες.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης να παραδώσει στους αιτούντες καταλόγους με τους τίτλους των μουσικών έργων που χρησιμοποίησε για τα ανωτέρω έτη.

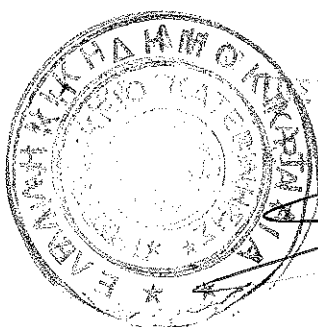
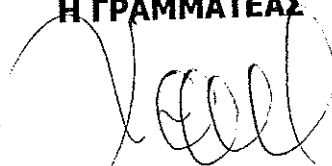
ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στην καθ' ης μέρος των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, που ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριό του, στην Κατερίνη την 6^η Ιουνίου 2011, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, με την παρουσία της Γραμματέως Ευαγγελίας Ρουμελιώτου.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΠΙΛΥΤΑΦΟ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ
4 ΙΑΝ. 2012 200
Ο Γραμματέας

ΣΟΦΙΑ
ΠΑΠΟΥΛΙΑ